7 Δεκεμβρίου 2014

Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης ο Υμνογράφος († 7.12.1991)

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

… Θυμάμαι χαρακτηριστικά το γερο-Γερόντιο των Δανιηλαίων να μου λέει: «Άκου, πάτερ, ο Γεράσιμος είναι ήρωας γιατί κάθισε μόνος και εγκαταλελειμένος στην ερημιά και γι’ αυτό τον ευλόγησε ο Θεός. Αν δεν έχεις κότσια, δεν κάθεσαι. Λοιπόν να τον σέβεσαι και να τον ακούς». Πως να ξεχαστούν αυτά; Πως να ξεχάσω την ώρα της Μεταλήψεως που έκλαιγε και έλεγε λόγια που μόνος αυτός τα καταλάβαινε; Πως να ξεχάσω τα δάκρυα στο κελλάκι του που τα δικαιολογούσε με την στερεότυπη φράση, «κλαίω τις αμαρτίες μου»; Άραγε αυτή ήταν η αιτία η κάτι άλλο; Ουκ οίδα, ο Κύριος οίδε. Εγώ μόνον εξωτερικά γνωρίσματα αντιλαμβανόμουν.

Image not found or type unknown

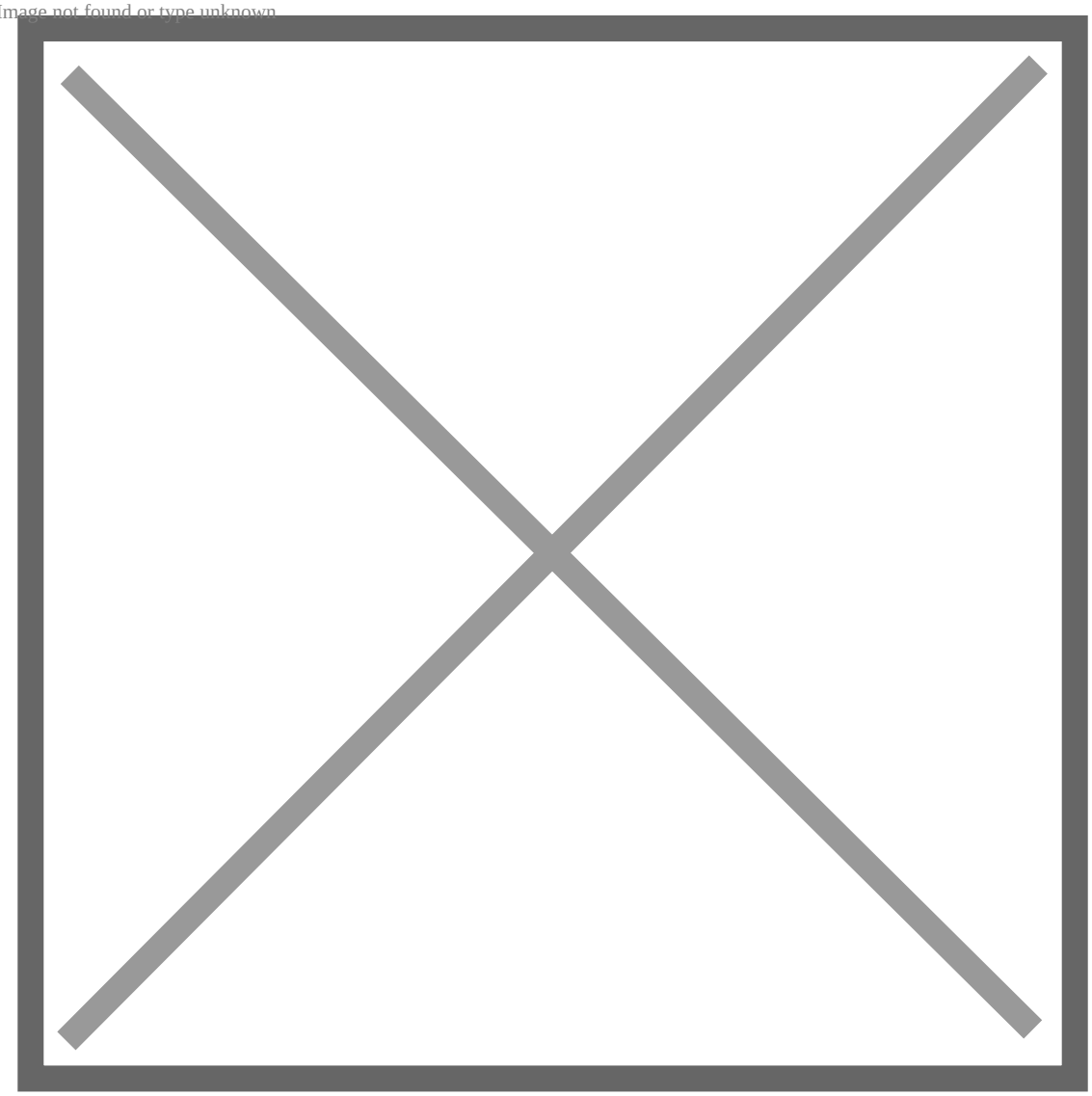

Δυστυχώς για εμάς, ευτυχώς για εκείνον, κρατούσε μυστικότητα ζωής. Μετά δυσκολίας θα του έβγαζες λόγο για τον εαυτόν του, και αυτόν θα τον κάλυπτε τεχνικά να μη φανή ότι προέρχεται άπ’ αυτόν. Εάν ενίοτε παραχωρούσε ο Θεός για να στηριχθούμε εμείς, τότε ως εκ θαύματος, έστω και μετρημένες φορές, μαθαίναμε κάτι για την ζωή του. Της χάριτος όμως τα σημεία ουδέποτε απεκάλυψε. Ιδιοτροπία, παραξενιά, φόβος μη χάση άπ’ αυτά που κέρδισε; Πάντως όσα είπε νομίζω ότι μας αρκούσαν. Εδώ δεν κρύβω ότι στα γεράματά του, ευδοκία Θεού, μας αποκάλυψε μια και μοναδική περίπτωση Θεοφανείας. Ποιος ξέρει πως και από που πιέστηκε; Το συμβάν το μεταφέρω στην αγάπη σας.

Στα πρώτα χρόνια της εγκαταλείψεως από τον Γέροντά του πειράχθηκε δυνατά. Λογισμοί διάφοροι και ποικίλοι τον «εκύκλωσαν ώσπερ μέλισσαι κηρίον». Η μοναξιά συνέτεινε στην όλη κατάσταση και ο ίδιος ήταν μια φουρτουνιασμένη θάλασσα. Τα κύματα των λογισμών χτυπούσαν τον βράχο Γεράσιμο. Δεν τον χωρούσε ούτε το κελλάκι του, ούτε το εργαστήριό του. Φαγητό και νερό δεν κατέβαιναν. Ο ύπνος κόπηκε, η διάθεση άλλαξε. Το εργόχειρο δεν προχωρούσε. Ο

πειρασμός δεν έφευγε. Μόνο καταφύγιο η προσευχή. Μόνη ανάπαυση το ταπεινό Εκκλησάκι του Τιμίου Προδρόμου. Μπαίνει στον ναό, γονατίζει, και με το κεφάλι κάτω κλαίει, κλαίει ασταμάτητα και παρακαλεί. Παρακαλεί για το έλεος του Θεού, για την ενίσχυση του, για την παραμονή του, για την υπομονή του. Το ξύλινο πάτωμα μούσκευε από τα καυτά δάκρυα και η καρδιά του επιζητούσε δροσιά. Ποιος ξέρει πόσην ώρα μένει γονατιστός, κλαίγοντας.

Ξαφνικά στα κλειστά δακρυσμένα μάτια του κάποια λάμψη περνάει, σαν αστραπή. Μια ανταύγεια. Ένα παράδοξο φως όχι γνωστό, άλλο, παράξενο. Τολμά και ανοίγει τα μάτια του με φόβο και τρόμο και συστολή, και, ω των θαυμάσιών Σου, Χριστέ μου, χωρίς να σηκωθή αισθάνεται απέναντι του ότι υπάρχει κάτι το φωτεινό, το ηλιόλουστο, το χιονοφεγγές. Συγκεντρώνει τον εαυτό του και παρατηρεί δειλά-δειλά δύο πόδια γυμνά, έναν ολόλευκο χιτώνα. Τα πόδια έχουν πληγές, άλλ’ ο χιτώνας είναι καθαρός. Λίγο ακόμα και αντικρύζει δύο παλάμες, δύο παλάμες με πληγές. Δεν προχωρά στο ανασήκωμα. Φτάνει έως εδώ. «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου! Είδον οι οφθαλμοί μου τον Σωτήρα μου. Είδα τους τύπους των ήλων, το φως της Μεταμορφώσεως με τα στίγματα της σωτηρίας μας». Τι άλλο ήθελε; Γέμισε η ψυχή του, «ηγαλλίασε το πνεύμα αυτού επί τω Θεώ τω Σωτήρι αυτού».

Σηκώνεται με ανείπωτη χαρά, με ψυχική αγαλλίαση, με σωματική δύναμη. Άλλος άνθρωπος. Τι ήταν αυτό που ένιωσε! Η απερίγραπτη δύναμή του σ’ αυτό οφείλεται. Η όλη του ζωή εξαρτήθηκε άπ’ αυτή την Θεοφάνεια. Τον αγάπησε ο Θεός και δεν τον εγκατέλειψε. Απομακρύνθηκε για δοκιμή και πάλι επέστρεψε και τον στερέωσε. Τον ήθελε˙ τον ήθελε Υμνογράφο Του, υπηρέτη Του και υμνητή των αγίων Του.

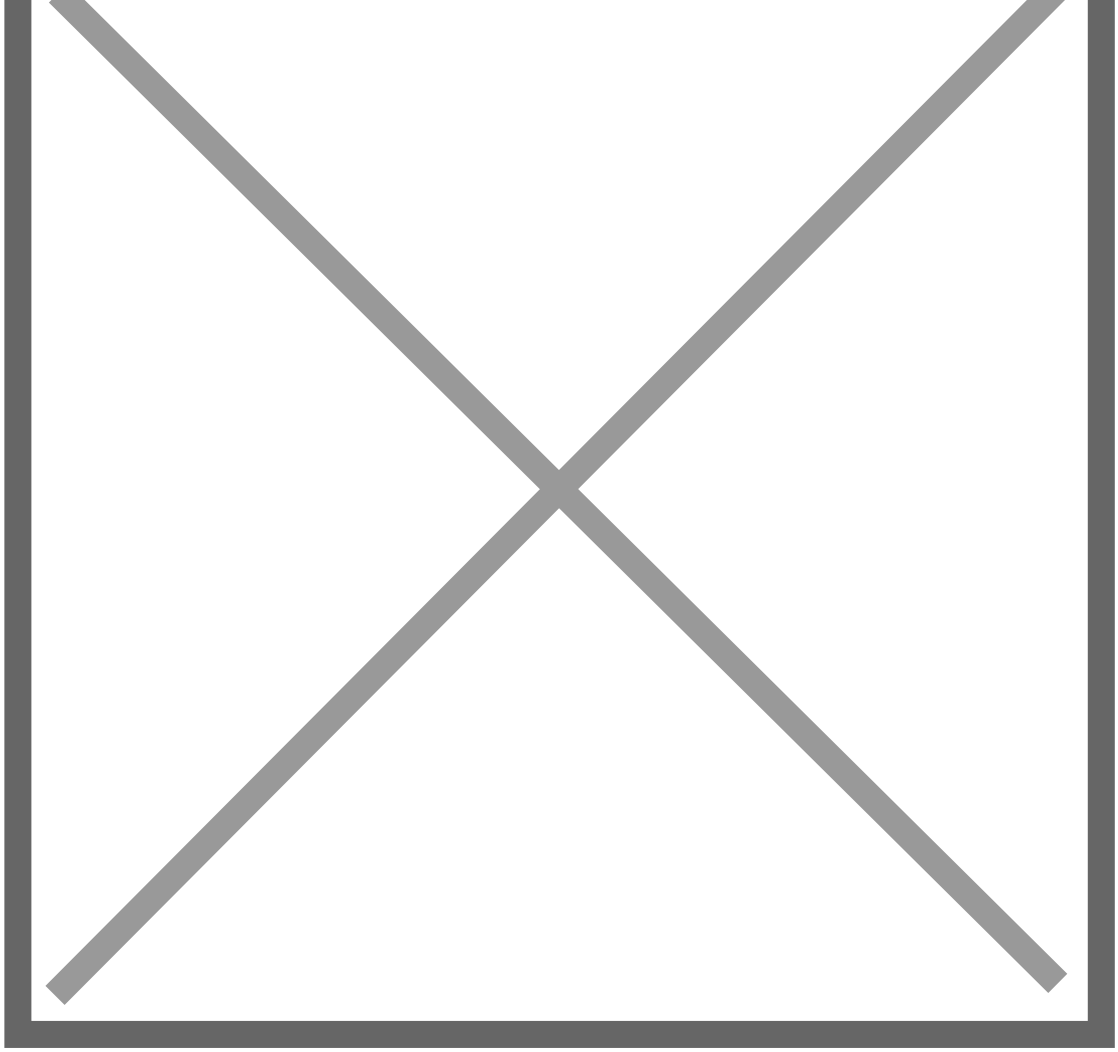

Πηγή: Σπυρίδωνος Μοναχού Μικραγιαννανίτου, Ο Γερασιμάκης – Είκοσι χρόνια από την κοίμηση του Μοναχού Γερασίμου Μικραγιαννανίτου Υμνογράφου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.